

3. Kaupungin kiinteän omaisuuden vuokra- ja muuta nautinta-oikeutta koskevat asiat.

Z. Topeliuksen muistopatsaat. Kaupunginvaltuusto hyväksyi¹⁾ kiinteistötoimiston asemakaavaosaston laatiman ehdotuksen kuvanveistäjä G. Finnen veistämän runoilija Z. Topeliuksen muistopatsaan sijoittamisesta Teatteriesplanaadiin, mutta päätti jättää kysymyksen mainitun esplanaadin lopullisesta järjestelystä eri esityksen varaan.

Lokakuun 12 p:nä kaupunginvaltuuston varapuheenjohtaja oli ottanut vastaan Svenska litteratursällskapet i Finland nimisen yhdistyksen toimesta Teatteriesplanaadiin pystytetyn Z. Topeliuksen muistopatsaan. Tämä merkittiin²⁾ pöytäkirjaan ja yhdistykselle lähetettiin kiitoskirjelmä.

Kaupunginvaltuuston pöytäkirjaan merkittiin³⁾, että kuvanveistäjä V. Vallgrenin veistosryhmä »Setä Topelius sadunkertojana lasten kesellä» toukokuun 13 p:nä tapahtuneessa paljastustilaisuudessa oli luovutettu kaupungille ja että valtuuston puheenjohtaja kaupungin puolesta oli ottanut sen vastaan.

Kustaa II Aadolfin muistopatsaan paikka. Sen komitean esityksestä, joka eräiden historiallisten yhdistysten toimeksiannosta huolehti Kustaa II Aadolfin kuoleman 300-vuotismuiston juhlimisesta, kaupunginvaltuusto päätti⁴⁾ luovuttaa Hämeen- ja Vanhankaupunginteiden välisen kallion tälle kuninkaalle pystytettävän muistopatsaan paikaksi ja määräsi samalla, että sinne suunniteltu puisto nimitettäisiin Kustaa Aadolfin puistoksi. Sitävastoin valtuusto ei katsonut sopivaksi, että Vanhankaupungintiellekin, kuten komitea oli ehdottanut, annettaisiin uusi kyseiseen 300-vuotismuistoon liittyvä nimi.

Kaupunginvaltuuston puheenjohtajan ilmoitettua, että hän marraskuun 6 p:nä oli kaupungin puolesta vastaanottanut erinäisten historiallisten yhdistysten toimesta Vanhankaupunkiin pystytetyn Kustaa II Aadolfin muistopatsaan, valtuusto päätti⁵⁾ ainoastaan merkitä tämän tiedonannon pöytäkirjaansa sekä lähettää kiitoskirjelmän patsaan pystyttämisestä huolehtineelle toimikunnalle.

Adolf Erik Nordenskiöldin muistotaulu. Kaupunginvaltuuston puheenjohtajan ilmoitettua marraskuun 18 p:nä kaupungin puolesta vastaanottaneensa Suomen maantieteellisen seuran toimesta Adolf Erik Nordenskiöldin syntymätaloon asetetun muistotaulun valtuusto päätti⁶⁾ merkitä tämän pöytäkirjaansa ja lähettää edellä mainitulle seuralle kiitoskirjelmän.

Stadionin paikka. Kaupunginvaltuuston periaatteellisesti päätettyä⁷⁾ myöntää luvan stadionin rakentamiseen valtuuston toukokuun 12 p:nä 1914 tekemällään päätöksellä keskuspuistoksi varaamalle alueelle, tarkemmin määritellen Urheilukadun, Nordenskiöldinkadun, vastaisen rautatienalueen ja Helsinginkadun jatkeen rajoittamaan osaan puistoaluetta, ja stadionin sijoittamista koskevan aatekilpailun päätyttyä stadionsäätiö oli anonut, että laitokselle tarpeellinen alue luovutettaisiin ja sen rajoja määrättäessä otettaisiin huomioon palkintotuomarien toiselle ja kolmannelle sijalle asettamien luonnosten periaatteet. Myöskin Suomen arkkitehtiliitto oli lähettänyt asiaa koskevan kirjelmän, jossa lausuttiin, että stadion ynnä sen yhteyteen rakennettavat kisa- ja urheilukentät turmelisivat enemmän kuin puolet Eläintarhan

¹⁾ Kvsto 15 p. kesäk. 17 §. — ²⁾ S:n 7 p. jouluk. 11 §. — ³⁾ S:n 25 p. toukok. 5 §. — ⁴⁾ S:n 7 p. syysk. 37 §. — ⁵⁾ S:n 7 p. jouluk. 9 §. — ⁶⁾ S:n 7 p. jouluk. 10 §. — ⁷⁾ Ks. v:n 1929 kert. s. 21.

puistosta ja että asia senvuoksi ennen stadionin sijoittamiskysymyksen lopullista ratkaisemista oli kaikinpuolisesti ja tarkasti tutkittava. Liiton mielestä kaupungilla ei ollut varaa uhrata Eläintarhan puistoa kyseiseen tarkoitukseen, ja se ehdotti puolestaan, että stadion siihen liittyvine muine urheilulaitoksineen sijoitettaisiin Reijolan alucelle. Jos tyydyttäisiin rakentamaan ainoastaan stadionrakennus Eläintarhanpuistoon, mitä ratkaisua liitto voi puoltaa, olisi se liiton mielestä sijoitettava kaupunginpuutarhan pohjoispuolella olevalle ylätasangolle. Kiinteistölautakunta oli esityksestä antamassaan lausunnossa huomauttanut, että stadionalueen ympäristön järjestely riippui stadionlinnan suuruudesta ja muodosta y. m., minkä vuoksi stadionille johtavat tiet ja ajoneuvojen pysäköimispaikat voitiin suunnitella vasta luonnospiirustusten valmistuttua. Stadionalueen rajoja ja luovutusehtoja ei sen vuoksi lautakunnan mielestä voinut vahvistaa, ennenkuin lopulliset luonnospiirustukset olivat valmiina.

Kiinteistölautakunnan ehdotuksen mukaisesti kaupunginvaltuusto päätti ¹⁾, luovuttaa stadionsäätiölle vuokralle Pallokentän itäpuolella olevalla ylätasangolla sijaitsevan, karttaan tarkemmin merkityn 5 ha käsittävän alueen, jonka lopulliset rajat ja tarkat luovutusehdot vahvistettaisiin vasta säätiön esitettyä rakennuksen lopulliset luonnospiirustukset.

Temppeliaukiolle suunniteltu kirkko. Vuonna 1930 kaupunginvaltuusto hyväksyi ²⁾ Temppeliaukion järjestämistä koskevan ehdotuksen ja hylkäsi tällä päätöksellään aikaisemmin laaditut suunnitelmat, jotka tähtäsivät kirkon rakentamiseen tälle paikalle. Myöhemmin kirkollisviranomaiset olivat havainneet juuri Temppeliaukion etu-Töölöön rakennettavan kirkon joka suhteessa sopivimmaksi paikaksi ja neuvotelleet rahatoimikamarin kanssa sen luovuttamismahdollisuuksista ja -ehdoista, minkä jälkeen suomen- ja ruotsinkielisten seurakuntain kirkkohallintokunta anoi kaupunginvaltuustolta, että seurakunnille luovutettaisiin tonttipaikka Temppeliaukiolle rakennettavaa kirkkoa varten, mutta että sen alue vahvistettaisiin vasta seurakuntien julistaman, kirkon lopullista paikkaa ja lopullisia piirustuksia koskevan kilpailun päätyttyä ja palkintolautakunnan, jossa kaupunginvaltuustolla olisi kaksi, kirkkovaltuusmiehillä neljä ja arkkitehtiliitolla kaksi edustajaa, annettua sen tuloksesta loppulausuntonsa. Tästä esityksestä pyynnöstä antamassaan lausunnossa kiinteistölautakunta puolsi ³⁾ kirkkohallintokunnan ehdotusta, että julistettaisiin palkintokilpailu, joka pätevästi selvittäisi Temppeliaukion sopivaisuuden kirkon sijoittamiseen. Myöntyminen tähän ehdotukseen ei vielä saanut merkitä kaupungin sitoutumista luovuttamaan Temppeliaukion kirkkorakennuksen paikaksi, vaan oli kaupungin pidätettävä itselleen oikeus kantansa lopulliseen määrittelyyn kilpailun tulosten pohjalta ja tutustuttuaan siihen ehdotukseen, jonka mukaisesti seurakunnat halusivat rakentaa kirkkonsa. Tätä menettelyä puolusti sekin seikka, että kyseisen alueen asema-kaavaa oli muutettava kirkon rakennussuunnitelman vaatimusten mukaisesti. Ehdotetun kilpailun tuli senvuoksi kiinteistölautakunnan käsityksen mukaan koskea koko sen Temppeliaukion osan järjestelyä, jota rajoittivat jo olemassa olevat kadut.

Muutamat Temppeliaukion ympärillä olevien kiinteistöjen omistajat olivat kirkkohallintokunnan anomuksen johdosta kaupunginvaltuustolle osoittamassaan kirjelmässä lausuneet, että aukion ympärillä sijaitsevia tontteja

¹⁾ Kvsto 9 p. maalisk. 29 §. — ²⁾ Ks. v:n 1930 kert. s. 58. — ³⁾ Kvston pain. asiakirj. n:o 6.

rakennettaessa oli edellytetty paikan jäävän avoimeksi ja valo- ja ilmasuhteiltaan edulliseksi talojen asukkaille, ja anoivat tähän viitaten, että valtuusto pysyisi aikaisemmassa päätöksessään TempPELLIAUKION varaamisesta puistoksi.

Tutustuttuaan asian käsittelyssä syntyneihin asiakirjoihin kaupunginvaltuusto päätti ¹⁾ ilmoittaa kirkkohallintokunnalle, että valtuustolla, vaikkakaan se ei toistaiseksi ottanut harkittavakseen lautakunnan anomusta, että valtuusto muuttaen helmikuun 26 p:nä 1930 tekemäänsä päätöstä luovuttaisi seurakunnille TempPELLIAUKIOLTA tonttipaikan uuden kirkon rakentamista varten, ei ollut mitään sitä vastaan, että seurakunnat julistivat TempPELLIAUKIOLLE sijoitettavaa kirkkoa ja sen paikkaa koskevan palkintokilpailun sekä että valtuusto suostui valitsemaan kaksi jäsentä kilpailun palkintolautakuntaan.

Vuokraoikeuksien ja vuokratonteilla sijaitsevien rakennusten lunastaminen pakkohuutokaupalla. Kiinteistölautakunnan anomuksesta kaupunginvaltuusto hyväksyi, että lautakunta kaupungin saatavain turvaamiseksi oli pakkohuutokaupoissa laustanut alla mainittujen tonttien vuokraoikeuden sekä niillä olevien rakennusten omistusoikeuden:

Kumpulan korttelin n:o 932 tontin n:o 57 100,000 markasta; kaupan aiheuttamien kustannusten suorittamiseen osoitettiin 12,564 markkaa Kiinteä omaisuus nimiseen pääluokkaan sisältyvistä valtuuston käyttövaroista, siitä 10,375 markkaa kiinteistöön kiinnitetyn lainan korkoihin ja kuluihin ja 2,189 markkaa huutokauppakuluihin; vakuutusosakeyhtiö Pohjolan myöntämä 50,000 markan suuruinen laina sai jäädä edelleen kiinteistöä rasittamaan ²⁾;

Käpylän korttelissa n:o 869 sijaitsevan tontin n:o 7 a 90,300 markasta; kiinteistöä rasittaneen Työväen säästöpankin myöntämän lainan korkojen ja huutokauppakulujen suorittamiseen osoitettiin 5,973: 99 markkaa Kiinteä omaisuus nimiseen pääluokkaan sisältyvistä valtuuston käyttövaroista; edellä mainittu kiinteistöön kiinnitetty 43,200 markan suuruinen laina sai jäädä jatkuvasti sitä rasittamaan. Kiinteistölautakunta valtuutettiin uudelleen myymään tontin vuokraoikeus ynnä sillä olevat rakennukset ³⁾;

Käpylän korttelin n:o 868 tontin n:o 17 92,358: 66 markasta, mikä määrä vastasi kaupungin saatavia, 36,502: 55 markkaa, ja henkivakuutusyhtiö Suomen myöntämää kiinnitettyä lainaa, 48,942: 34 markkaa, sekä erääntyneitä korkoja ja kuoletuksia samoinkuin huutokauppakuluja, 6,913: 77 markkaa; edellä mainitusta lainasta sai 48,352: 16 markkaa jäädä rasittamaan kiinteistöä, kun taas lainan lyhennystä, korkoja y. m. varten tarvittava määrä, 7,503: 95 markkaa, osoitettiin pääluokkaan Kiinteä omaisuus merkityistä valtuuston käyttövaroista; kiinteistölautakunta valtuutettiin uudestaan myymään tontin vuokraoikeus sekä sillä olevat rakennukset ⁴⁾;

Kumpulan korttelin n:o 937 tontin n:o 33 98,765 markasta; kiinteistöön kiinnitetty Työväen säästöpankin myöntämä 40,000 markan suuruinen laina sai jäädä sitä rasittamaan; kiinteistölautakunta valtuutettiin uudelleen myymään tontin vuokraoikeus sekä sillä olevat rakennukset ⁵⁾;

Kumpulan korttelin n:o 941 tontin n:o 24 88,555: 75 markasta; kiinteistöön kiinnitetty Työväen säästöpankin myöntämä 40,000 markan suuruinen laina sai jäädä sitä rasittamaan; kiinteistölautakunta valtuutettiin uudestaan myymään tontin vuokraoikeus sekä sillä olevien rakennusten omistusoikeus ⁶⁾;

Kumpulan korttelin n:o 944 tontin n:o 8 111,000 markasta, minkä määrän tuli peittää kaupungin saatavat, 45,684: 70 markkaa, Työväen säästöpan-

¹⁾ Kvsto 23 p. maalisk. 6 §. — ²⁾ S:n 4 p. toukok. 14 §. — ³⁾ S:n 25 p. toukok. 8 §. — ⁴⁾ S:n 15 p. kesäk. 14 §. — ⁵⁾ S:n 15 p. kesäk. 15 §.

kin kiinnitetty laina, 40,000 markkaa, Kansallis-osake-pankin niinikään kiinnitetty laina, 15,000 markkaa, sekä lainain korot ja huutokauppakulut, 10,442: 40 markkaa; edellä mainittu 40,000 markan laina sai jäädä kiinteistöä rasittamaan, kun taas 15,000 markan lainan sekä korkojen ja kulujen suorittamiseen tarvittava määrä, 10,442: 40 markkaa, osoitettiin kiinteän omaisuuden pääluokkaan sisältyvistä valtuuston käyttövaroista; kiinteistölautakunta valtuutettiin uudestaan myymään tontin vuokraoikeus sekä sillä olevat rakennukset ¹⁾;

Käpylän korttelin n:o 891 tontin n:o 8 70,300 markasta, minkä määrän tuli peittää kaupungin saatava, 21,430: 10 markkaa, Työväen säästöpankin myöntämä 33,055 markan suuruinen kiinnitetty laina, erään yksityisen henkilön myöntämä 10,000 markan suuruinen kiinnitetty laina sekä korot ja huutokauppakulut, 5,913: 01 markkaa; kaupunginhallitus oli määrännyt, että 33,055 markan kiinnityslaina sai jäädä rasittamaan kiinteistöä, ja osoittanut ennakkona kaupunginkassasta 15,913: 01 markkaa 10,000 markan lainan, korkojen y. m. suorittamiseen; samalla kuin nämä toimenpiteet hyväksyttiin, osoitettiin ennakon peittämiseksi 12,108: 66 markkaa kiinteän omaisuuden pääluokkaan merkityistä valtuuston käyttövaroista samalla kuin kaupunginhallituksen samaa tarkoitusta varten sallittiin ylittää mainittua määrärahaa 3,804: 35 markkaa ²⁾;

Kumpulan korttelin n:o 932 tontin n:o 55 108,000 markasta, minkä määrän tuli peittää kaupungin saatavat, 46,120: 10 markkaa, eräs yksityisen henkilön myöntämä, kiinteistöön kiinnitetty 50,000 markan laina sekä korot ja huutokauppakulut, 12,821: 88 markkaa; kaupunginhallitus oli osoittanut ennakkona kaupunginkassasta 62,821: 88 markkaa jälkimmäisen lainan, korkojen y. m. suorittamiseen sekä valtuuttanut kiinteistölautakunnan uudelleen myymään tontin vuokraoikeuden sekä sillä sijaitsevien rakennusten omistusoikeuden; tämä toimenpide hyväksyttiin ja hallitus oikeutettiin edellä mainitulla määrällä ylittämään kiinteän omaisuuden pääluokkaan merkityt valtuuston käyttövarat ³⁾.

Vallilan siirtolapuutarhapalstain vuokraehdot. Kiinteistölautakunnan esityksestä kaupunginvaltuusto päätti ⁴⁾, että Vallilan siirtolapuutarhan palstain vuokra-ajan tuli olla 20 vuotta, kuitenkin siten, että kaikkien palstain vuokra-aika päättyi joulukuun 31 p:nä 1951, että vuokramaksu oli 75 penniä m²:ltä vuodessa ja että kaupungilla oli oikeus, jos se sitä halusi, 10 vuoden kuluttua korottaa tätä maksua. Tässä yhteydessä kiinteistölautakunta oli ilmoittanut aikovansa muilta osilta laatia vuokrasopimukset kaupunginvaltuuston vuonna 1923 Kumpulan siirtolapuutarhapalstoille vahvistaman ⁵⁾ kaavakkeen mukaisesti.

Länt. Kaivopuiston huvila-alueiden vuokraoikeuden pidennys. Kiinteistölautakunnan myönnettyä ⁶⁾ Länt. Kaivopuiston huvila-alueiden n:ot 1, 1 a, 2, 3, 5 ja 6 vuokraajille neljän vuoden vuokranpidennyksen heinäkuun 1 p:ään 1937 aikaisemmin voimassa ollein ehdoin, kaupunginhallitus oli käsitellyt asiaa ja hyväksyen kiinteistölautakunnan tekemän päätöksen alistanut sen kaupunginvaltuuston ratkaistavaksi. Valtuusto päättikin ⁷⁾, että kyseiset tontit sai antaa vuokralle kiinteistölautakunnan ehdottamalla tavalla.

Vuokramaksujen alennus. Kaupunginvaltuusto epäsi ⁸⁾ eräitä Kumpulan,

¹⁾ Kvs:to 15 p. kesäk. 16 §. — ²⁾ S:n 7 p. syysk. 20 §. — ³⁾ S:n 7 p. syysk. 21 §. — ⁴⁾ S:n 20 p. tammik. 17 §. — ⁵⁾ Ks. v:n 1923 kert. s. 33. — ⁶⁾ Ks. tämän kert. s. 145 ja os. III. — ⁷⁾ Kvs:to 7 p. syysk. 18 §. — ⁸⁾ S:n 26 p. lokak. 8, 9 ja 10 §.

Hermannin ja Reimarsin tonttien vuokramaksujen alentamista koskevia anomuksia.

Vuokrakiinteistöjen luovutus. Kiinteistölautakunta ilmoitti luovutta-neensa Kumpulan korttelissa n:o 933 olevan Limingantien tontin n:o 63 vuokra-oikeuden ynnä sillä olevat rakennukset herra J. Johanssonille 92,500 markan kauppahinnasta sekä Kumpulan korttelissa n:o 937 Kymintien varrella sijaitsevan tontin n:o 35 vuokraoikeuden ynnä sillä olevat rakennukset rouva M. Holmbergille 117,600 markasta; mainitut kiinteistöt oli lautakunnan toimesta vuonna 1931 ostettu ¹⁾ pakkohuutokaupalla edellinen 87,070 markasta ja jälkimmäinen 65,000 markasta. Kaupunginvaltuusto hyväksyi ²⁾ lautakunnan toimenpiteen.

Yhteisen palomuurin rakentaminen kahdelle tontille. Asunto-osakeyhtiö Mechelininkatu 6:n anottua saada rakentaa XIII kaupunginosan korttelissa n:o 413 oleville Mechelininkadun tonteille n:ot 6 ja 8 palomuurin siten, että sen leveydestä tuli 22,5 sm kumpaisellekin tontille, kaupunginvaltuusto päätti³⁾ valtuuttaa kiinteistölautakunnan hakijayhtiön kanssa tekemään sekä maistraatin pöytäkirjaan ja kaupungin tonttikirjaan merkityttämään sopimuksen, jonka mukaan yhtiö oikeutettiin edellä mainitulla tavalla rakennuttamaan palomuri puoleksi omistamalleen tontille n:o 6 ja puoleksi naapuritontille n:o 8 ehdoin, että muuri korvauksetta luovutettiin naapuritontin omistajan käytettäväksi.

Kojuista, vaunuista ja pöydillä tapahtuva kauppa. Kaupunginvaltuuston vuosina 1908 ja 1919 tekemien päätösten ⁴⁾ mukaisesti oli paikat kojuista, vaunuista ja pöydillä tapahtuvaa kauppaa varten luovutettava huutokaupalla enimmäns tarjoavalle yhdeksi vuodeksi. Tämä järjestelmä oli kuitenkin kehittynyt kaupungille epäedulliseen suuntaan, minkä johdosta kiinteistö-lautakunta kaupunginhallituksen toimeksiannosta oli tutkinut, voitaisiinko kyseisten paikkain vuokralleannossa ottaa käytäntöön uusi järjestelmä. Sittemmin antamassaan mietinnössä lautakunta huomautti, että myyntipaikkain huutokaupoissa esiintynyt ankara kilpailu oli pakottanut paikkoja haluavat yhteistoimintaan, jonka seurauksena oli ollut, että paikat oli ollut luovutettava vahvistetuista minimivuokrista. Näitäkin oli yritetty painaa alas siinä kuitenkaan toistaiseksi onnistumatta. Ainoastaan makkaranmyynti-paikkain vuokraajat eivät toistaiseksi olleet saaneet aikaan keskinäistä sopimusta eri myyntipaikkain vuokraamisesta, lautakunnan käsityksen mukaan siksi, että myyjät tähän asti olivat voineet saada kohtuuttomasti kohonneet vuokramaksut korvatuiksi pienentämällä valmisteittensa kokoa ja huonontamalla niiden laatua, mikä ei ollut yleisön edun mukaista. Sen sijaan oli yksityisten makkaraliikkeiden taholla todettu esiintyvän pyrkimystä monopoli-aseman saavuttamiseen. Niin ollen näytti olevan ainoastaan ajankysymys, milloin viimeksi mainittujen paikkain vuokraajat muodostaisivat renkaan, jolloin myyntipaikat oli vuokrattava vahvistetuista alimmista vuokrista, joita ei voinut määrätä kohtuuttoman korkeiksi. Lautakunta piti sentähden suotavana, että kaupunki luopuisi huutokauppajärjestelmästä ja siirtyisi uuteen järjestelmään, jonka mukaan jokaisen myyntipaikan alin vuokra vahvistettaisiin ennakolta ja halukkaita kehoitettaisiin tekemään niistä kirjalliset tarjoukset. Vuokra-aika oli lautakunnan mielestä vahvistettava enintään kah-

¹⁾ Ks. v:n 1931 kert. s. 13. — ²⁾ Kvsto 10 p. helmik. 14 §. — ³⁾ S:n 13 p. huhtik. 15 §. — ⁴⁾ Ks. v:n 1908 kert. s. 174 ja v:n 1919 kert. s. 39 sekä Helsingin kaupunkia koskevat asetukset I s. 443.

deksi vuodeksi, koska yksi vuosi oli liian lyhyt aika vuokraajan varustuskustannusten kuolettamiseen.

Kaupunginhallitus piti kiinteistölautakunnan ehdotusta hyvin perusteltuna, mutta lausui samalla, että luotettava käsitys sen valo ja varjopuolista voitiin saada vain käytännöllisen kokemuksen tietä. Senvuoksi ei vielä ollut muutettava voimassa olevia määräyksiä, vaan ainoastaan toistaiseksi sallittava poikkeaminen niistä.

Hyväksyen kaupunginhallituksen ehdotuksen kaupunginvaltuusto päätti ¹⁾ valtuuttaa kiinteistölautakunnan toistaiseksi, kunnes oli saatu tarpeellinen kokemus, luovuttamaan kojuista, vaunuista ja pöydiltä tapahtuvaa kauppaa varten määrättyt myyntipaikat kirjallisten vuokratarjousten perusteella enintään kahdeksi vuodeksi kerrallaan; sekä kehoittaa kiinteistölautakuntaa saavutetun kokemuksen perusteella aikanaan tekemään asiaa koskevan lopullisen ehdotuksen.

Kaduilla tapahtuva sanoma- ja aikakauslehtikauppa. Suomen kirjakauppiasyhdistys, Suomen paperikauppiasliitto ja Osakeyhtiö yleinen sanomalehtitoimisto olivat anoneet, että sanoma- ja aikakauslehtien katumyynti järjestettäisiin uudelle kannalle, ja perustelleet anomustaan sillä, että mainittu kauppa, joka tuotti harjoittajilleen tuntuvat tulot, oli kehittynyt merkittäväksi kilpailijaksi niille kaupungin paperikaupoille, joissa myytiin samoja painotuotteita. Kaupungilla ei kuitenkaan ollut kyseisestä katukaupasta mitään taloudellista hyötyä, minkä johdosta olisi luovuttava valitсевasta järjestelmästä vuokrattomine myyntipaikkoineen ja sen sijaan luovutettava nämä vapaille markkinoilla, kuten kioskipaikat. y. m. s.

Kysymystä valmisteli kiinteistölautakunnan asettama komitea, jossa paitsi tätä lautakuntaa köyhäinholitolautakunta, poliisilaitos, pikatoimisto Mars, Suomen paperikauppiasliitto ja Suomen kirjakauppiasyhdistys olivat edustettuina. Tämä komitea totesi, että sanomalehtimyyjistä noin puolet olivat henkilöitä, jotka aikaisemmin olivat saaneet avustusta köyhäinholidolta, minkä vuoksi kysymyksen ratkaisu riippui siitä, kertyisikö myyntipaikoista niin paljon vuokria, että ne riittäisivät peittämään siihenastisten myyjäin ja heidän perheittensä elatuskustannukset. Komitea ei uskonut tätä mahdolliseksi eikä sen vuoksi myöskään voinut puoltaa siirtymistä vapaan kilpailun järjestelmään. Komitea ei myöskään voinut yhtyä tehtyyn ehdotukseen, että ulkomaisten sanoma- ja aikakauslehtien katukauppa kiellettäisiin, koska juuri tästä myynnistä kertyi huomattava osa katukauppiaitten ansiosta.

Asiaa käsiteltäessä kaupunginvaltuusto päätti ²⁾ määrätä, että sanoma- ja aikakauslehtiä sai kaupungin alueella olevilla kaduilla, toreilla y. m. julkisilla paikoilla myydä vaunuista ja myyntipöydiltä klo 6:sta klo 22:een ainoastaan vähävarainen henkilö, jolle poliisiviranomaiset olivat antaneet tällaisen kaupan harjoittamisluvan. Myyntipaikat oli luovutettava vuokratta ja kiinteistölautakuntaa kehoitettava johtosäätönsä mukaisesti yksityiskohdittain järjestämään puheena oleva myynti.

Astioista tapahtuva bensininmyynti. Kaupunginhallituksen esitettyä, että maistraatti toukokuun 13 p:nä 1932 tulenarkojen nesteiden valmistuksesta, varastossapidosta, myynnistä ja kuljetuksesta maaliskuun 29 p:nä 1924 annetun asetuksen eräiden pykäläin muuttamisesta toukokuun 13 p:nä 1932 annetun asetuksen ³⁾ nojalla yleisen turvallisuuden säilyttämiseksi kiel-

¹⁾ Kvsto 12 p. lokak. 10 §. — ²⁾ S:n 7 p. jouluk. 17 §. — ³⁾ Kunnall. asetuskok. s. 107.

täisi ensimmäisen luokan tulenarkain nesteiden siirtämisen astiasta toiseen kaduilla ja yleisillä paikoilla lukuun ottamatta ainoastaan erästä Salomonkadun varrella sijaitsevaa aluetta sekä Rautatientoria, sekä ryhdyttyä mainittujen kahden alueen kunnostamista tarkoitaviin toimenpiteisiin ¹⁾, kaupunginvaltuusto päätti ²⁾ hyväksyä kaupunginhallituksen toimenpiteet ja samalla määrätä, että näiltä alueilta luovutettaisiin myyntipaikkoja halukkaille bensininmyyjille erityisten tarjousten nojalla; että vuokra-aika oli voimassa yhden kuukauden molemminpuolisoin irtisanomisajoin; että vuokramaksu oli vähintään 3,000 markkaa vuosineljännekseltä; että samalle vuokraajalle sai luovuttaa ainoastaan yhden paikan kummaltakin alueelta; sekä että myyntipaikoilla oli noudatettava palotoimikunnan paloturvallisuutta silmälläpitäen antamia erikoismääräyksiä.

4. Kaupungille kuuluvain talojen ja rakennusten käyttämistä määrättyihin tarkoituksiin sekä sellaisten rakennusten teettämistä ja kunnossapitoa koskevat asiat.

Kansakouluhuoneistojen käyttö. Sen jälkeen kun Porthaninkadun ja Toukolan koulutalojen ruotsinkieliset kansakoululuokat syyslukukauden alussa oli siirretty Nielsiäntien varrella olevaan uuteen kansakoulutaloon ³⁾, ensiksi mainitut kouluhuoneistot vapautuisivat. Kaupunginhallitus oli sen vuoksi ottanut harkittavakseen niiden tarkoituksenmukaisimman käytön ja hankkinut tästä asiasta suomen- ja ruotsinkielisten kansakoulujen johtokuntain lausunnot. Tällöin oli ilmennyt, että Vallilan suomenkielinen kansakoulu jo kauan oli toiminut aivan liian ahtaassa huoneistossa ja että tämän kansakoulun alaluokat edullisesti voitiin siirtää Toukolan koulutaloon, että Sedmigradskyn pientenlastenkoulun ja Marian turvakodin säätiön omistamasta Oikokadun talosta n:o 7 suomenkieliselle apukoululle vuokrattu huoneisto niinkään oli liian ahdas, mutta että apukoulu tulisi hyvin toimeen Porthaninkadun koulussa, sekä että ruotsinkielinen apukoulu tarvitsi lisätilaa, jota ei ollut saatavissa Sokeain ystävain Eläintarhassa sijaitsevasta talosta, missä koululla oli käytettävänä vuokrahuoneisto, mutta kylläkin edellä mainitusta Oikokadun varrella olevasta talosta, jonka omistaja oli ilmoittanut olevansa halukas 80,000 markkaan korotetusta vuosivuokrasta edelleen vuokraamaan suomenkielisen apukoulun hallussa siihen asti olleen huoneiston, jossa säätiön kustannuksella suoritettaisiin erinäisiä uudistuksia ja korjauksia.

Tutustuttuaan edellä mainittuun selvitykseen kaupunginvaltuusto päätti ⁴⁾, että Toukolan ja Porthaninkadun kansakoulutalot lukuvuoden 1932—33 alusta luovutettaisiin suomenkielisten kansakoulujen käytettäväksi ja ruotsinkielinen apukoulu samalla siirrettäisiin Oikokadun talossa n:o 7 sijaitsevaan suomenkielisen apukoulun entiseen huoneistoon.

Humallahden vuokra-alueella n:o 56 b olevien rakennusten lunastaminen. Koska Humallahden huvilapalstan n:o 56 b vuokra-aika päättyi joulukuun 31 p:nä ja kaupungin sairaalain hallitus oli ilmoittanut, että kyseisellä alueella olevat rakennukset hyvin soveltuivat ja tarvittiin Kivelän sairaalan uuteen paviljonkiin cttettävien sairaanhoitajattarien asunnoiksi, kaupunginval-

¹⁾ Ks. tämän kert. s. 148. — ²⁾ Kvsto 15 p. kesäk. 28 §; ks. myös Kunnall. asetuskok. s. 109 ja 110. — ³⁾ Vrt. tämän kert. s. 23. — ⁴⁾ Kvsto 25 p. toukok. 11 §.